

— „Господа, всички вий ме виждате колко съмъ младъ, а колко високо чинъ имамъ, особено какво високо положение занимавамъ въ служебно отношение; ако бихъ билъ на русска служба, то въ тази възраст нѣмаше да бѣдъ и шабсъ-капитанъ. Ето тези тукъ ордени, които виждате на грѣдитѣ ми, сж отъ Негово Височество; азъ самичккъ съзнавамъ, че както чинътъ ми, високата и почетна длѣжностъ, така и тия ордени не съмъ заслужилъ, но Негово Височество, безъ да гледа на дѣйствителнитѣ ми заслуги, обсипалъ ме е съ милоститѣ Си и за това Той не е искалъ нищо повече отъ менъ, освѣнъ вѣрността и прѣданността ми къмъ Него да заематъ първо мѣсто въ изпълнението на войския ми дългъ . . . Но, . . . господа, има другъ единъ дългъ — дългътъ къмъ Отечеството, който ни налага една ужасна необходимостъ . . . обиченъ ми е Княза; знамъ сжщо, че на всички така е милъ и обиченъ; но има едно нѣщо, което на всички ни е по мило: то е нашата мила България, която едващо е възкреснѣла отъ петстотинъ годишното робство и отново е увиснѣла надъ пропастьта! . . . Положението е таквозъ, щото съществуването на България е несъвмѣстимо съ князуването на Княза Александра. Оставенъ Княза още за малко врѣме на Българския прѣстолъ, България пропада за винаги, прѣмахнѣтъ Княза — тя е спасена; Отечеството стои на една карта, а Княза на другата: намъ прѣдстои да избираме, а азъ прѣдпочитамъ първото отъ колкото Вторий. . . !

Слѣдъ това, взе началческа поза, обърна се къмъ майоръ Стоянова и съ повелителенъ тонъ, като подчеркваше всѣка дума, медлено, ясно и отчетливо и въ най възбудено състояние на душата, каза: